

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 25. Conventus Rochingamiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. bat, *utrique satisfacere non possum, e Regno tuo excedere, donec Papam recipias, quam me ejus Jurisdictioni vel uno momento subtrahere, malo.* Ergo Rex Conventum Rochinghamiæ ad Dominicam, diem undecimam Martii, anno millesimo nonagesimo quinto, indici jussit.

§. XXV.

Conventus Rochinghamiensis.

10. 10. Conc. *Præstituta die Rex cum suis consultavit.*
 p. 494. Anselmus autem ad Episcopos, magna Clericorum & Laicorum frequentia, verba fecit. Commemoravit; se ad suscipiendum Episcopatum compulsus, ea addita conditione tantum onus subiisse, ut quoad viveret nunquam Urbani Papæ jurisdictionem abjiceret. Tum petiit, ut se consilio levarent, qua demum ratione tam Regi, quam Papæ fidem servare valeret. Responderunt Episcopi, viro sapientissimo ipsorum consilio opus non esse, adjicientes: *Attamen si jubes, verba tua Domino Regi referemus.* Anselmus adductis testimoniis ex Evangelio, de auctoritate S. Petri, ceterorumque Apostolorum, atque etiam quod cuncti debeant terrenis Principibus subdiperoravit in hunc modum: *Hanc solam agendi normam sequar. In his quæ Dei sunt Vicario Beati Petri obediam, & in his, quæ Dignitati Domini mei Regis*
 com-

competunt, consilium & auxilium pro vi-
ribus meis impendam.

Sæculum XI.
A.C. 1095.

Episcopi nihil habentes quod Anselmo objicerent, postquam Regi collocuti fuissent, reversi dixerunt: *Perpende, quid agas, obsecramus te! abjice obedientiam Urbani illius, qui Rege offenso nil tibi prodesse, nec ipso placato tibi quidquam obesse valet. Subjectionis jugum excute, ut Archiepiscopum Cantuariensem decet. Solius Regis voluntati obsequere; sic tibi ignoscet, & inimicorum tuorum insolentia, si te in Dignitate confirmatum conspexerint, comprimetur.* His vero constantissimus vir neutiquam fractus ab omnibus postulabat, ut aliquis demonstraret, si posset, quod ideo, quia Papæ legitimi auctoritatem spernere nollet, fidem Regi debitam violaret. Sed nemo eorum difficilem provinciam in se suscipere audebat, quin fatebantur, Archiepiscopum Cantuariensem præter Papam nullum habere Judicem.

Nemo magis Regis animum contra Anselmum accendebat quam Guilielmus Episcopus Dunelmensis, vir, ingenii facilis & jucundi, quin etiam facundia præditus, sed prudentia destitutus. Is Regi promiserat, effecturum se, ut Anselmus vel Urbano Papæ renunciaret, vel Archiepiscopatu se abdicaret; nam ipse Dunelmensis, amoto Anselmo, ad tan-

A a a 2

tum

Sæculum XI. tum fastigium eluctandi spe mulcebatur.
 A. C. 1095. Itaque Rege cum Episcopis jurgante, quod
 Res Ecclesiæ ipsum hoc negotio intempestive involvis-
 Cantuarien- sent, cum Anselmum condemnare non pos-
 sis. sent, Episcopus Dunelmensis temere præ-
 ceptis: *Rex es, ait, in Anglia omnia potes,*
repete quod dedisti pedum & annulum, &
refractarium e Regno tuo ejice. At con-
 silium violentum Optimatibus non pro-
 babatur. Rex tamen Episcopis præce-
 pit; Anselmo omne obedientiæ genus
 denegarent, & nullo commercio ei jun-
 gerentur, adjiciens, se quidem Anselmum
 pro Archiepiscopo non amplius habere.
 Promiserunt Episcopi, quod Rex pete-
 bat, cumque Regis verba ad Anselmum
 retulissent, ille, *ego vero, ait, vos semper*
pro Fratribus meis & Ecclesiæ Cantua-
riensis filiis habebō, & nihil relinquam in-
tentatum, quo vos ab errore ad sanio-rem
mentem reducere queam. Regi autem pa-
ternum affectum & omnia obsequia, si ea
patri possit, promitto. Cum vero Rex
 Optimates quoque, ad Episcoporum
 exemplum, Anselmo nec ullatenus obe-
 dire, nec ejus omnino amicitiam colere,
 juberet, responderunt: *Non sumus qui-*
dem Anselmi Vasalli, nec ei quocunque fi-
dei juramento obstringimur; sed Archi-
episcopum nostrum veneramur, cujus est
in hoc Regno de rebus ad Religionem spe-
ctantibus decernere, & cum Christiani si-
mus,

mus, Regimini bujus viri, nullius criminis rei, nos subtrahere non possumus.

Sæculum XI.

A. C. 1095.

Hæc Procerum moderatio Episcopos magno pudore affecit, Laicis plerisque indignantibus, & alterum Episcoporum Judam, alterum Pilatum, alterum Herodem per ludibrium appellantibus. Multi dicebant, ideo tantum Episcopos cupere se Anselmi Archiepiscopi potestati subducere, quod diceret Anselmus, se auctoritatem suam ab Urbano Papa accepisse. Cumque hac arguendi libertate Regem sibi infensum reddidissent, in ejus gratiam, collata magna pecuniæ vi, redierunt. At Anselmus intelligens se jam tuto in Anglia versari non posse; nam periculum Rex ipse imprudens prodiderat, manum militum præsidariam ab eo petiit, quæ ipsum e Regno discedentem deduceret, alibi moraturum, dum tempestas in Anglia defervesceret. Hæc Archiepiscopi postulatio Regem non parum turbavit; quamvis enim discessum Præfulis vehementissime exoptaret, eum tamen Dignitate Pontificali adhuc præditum abire nolebat, nec modus occurrebat, quo deponi prius posset. Tandem placuit Præfuli inducias usque ad Pentecostem statuere, quo temporis spatio nihil rerum omnium mutatum iri promisit. Sed fidem datam violavit; nam monachum Balduinum interea, quo

Sæculum XI. cariores Archiepiscopus habebat ne-
A.C. 1095. minem, videlicet arcanorum omnium
 conscium, ex Anglia proscriptis, ejus-
 que Cubicularium Præsule inspectan-
 te ex conclavi ad vincula rapi iussit;
 ut de aliis injuriis nihil dicamus.

§. XXVI.

S. Anselmus Pallium accipit.

Induciarum tempore ad finem vergen-
 te, Gualterius, Episcopus Albanensis,
 Urbani Papæ Legatus, in Angliam appu-
 lit. Per Civitatem Cantuariensem clam
 transivit, ne inaudiret Archiepiscopus,
 ad Regem festinans. Nemini in itinere
 de Pallio, quod deferebat, locutus, nec
 omnino cum quoquam nisi duobus Ca-
 pellanis Regiis, qui proficiscentem co-
 mitabantur, præsentibus familiariter ser-
 monem conferuit; ita enim jusserat Rex,
 ne sua consilia vulgarentur. Ubi Lega-
 tus in Regis conspectu fuit, talia dixit,
 quæ Principi grata futura esse sciebat,
 nulla Anselmi mentione injecta. Mirum
 id vero omnibus videbatur, qui Lega-
 tum pacem allaturum esse speraverant,
 dicebantque: *Si Romani pecuniam Jus-
 titiæ præponunt, quid auxilii inde expe-
 ctent pauperes, quibus aurum non est, quod
 largiantur?* Ergo Rex cum Legatum
 sibi haberet obnoxium, & omnia quæ
 petierat nomine Pontificis promitten-
 tem,